

Sikarikkaat siskot

LIISA TAMMIO

Liisa Tammio

Sikarikkaat siskot

SAGA Egmont

Sikarikkaat siskot

Cover image: Shutterstock

Copyright © 1997, 2023 Liisa Tammio and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727095257

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

1

Oveen koputettiin. Leveään, tummaan oveen, joka erottui selvästi huoneen vaaleasta takaseinästä hämärässäkin. Kai se oli jalopuuta. Sängyssä makaava nainen ei vastannut; hän kääntyi nautinnollisesti silkkilakanoidensa välissä ja huokasi. Sänky oli mykistävä: sorvatut pylvääät kohosivat korkeuksiin, harsoverho likahteli tuskin huomattavasti ilmavirrassa, ja silkkilakanat hohtivat valkeuttaan. Oikea unen pilvilinna.

Oveen koputettiin uudestaan.

– Mmmm? Come in, nainen mutisi unisena, venytteli peittonsa alla kuin kissa. Hän näytti nukkuvan meikit kasvoillaan.

Ovi avattiin ja sisään astui ryhdikäs, musta miespalvelija. Hänellä oli puku päällään; laskostettu, valkea liina lepäsi käsivarrella, ja käsissään mies kantoi hopeatarjotinta.

– Oh, Richard, good morning, nainen toivotti pehmeästi. Mies kumarsi, toivotti hyvät huomenet ja tiedusteli, missä madam haluaisi aterioida. Madam halusi aterioida mieluiten

terassilla, eikä ollut vaikeaa ymmärtää miksi, kun Richard avasi terassin oven.

Aurinko paistoi jo korkealla taivaan sinissä. Meri kimalteli silmien edessä yhtä smaragdinvihreänä kuin postikorteissa. Rannan palmut tarjosivat miellyttävästi varjoaan. Palmuilla oli huvittavannäköinen runko, alaspäin levenevä ja käpymäinen. Oikeastaan ne näyttivät maassa kasvavilta jättiläisananaksilta, joiden lehdet olivat venyneet omituisen pitkiksi.

Ananasta oli myös Richardin tuomalla tarjottimella ja sen seurana muita hedelmäsuikaleita. Viinilasissa ei vedenpinta edes värähtänyt, kun mies laski tarjottimen taidokkaasti pöydälle.

– Oh, what a beautiful day, ihasteli madam astuessaan viehättävänä ja aamutakkiasuisena terassille. Hän aikoi selvästi sanoa Richardille vielä muutakin, mutta television kuvaruutu pimeni.

– Mikä sille tuli?

Mimmu punnersi istumaan sohvalla, katsoi hätäntyneenä ympärilleen. – Missä se on?

– Missä on mikä? kuului nukkavierun päiväpeiton päältä haukottelun kera.

– Kaukosäädin! Telkkari pimeni!

– Ei sitä voi kaukosäätimellä korjata, Tuire sanoi laiskasti, laski veikkauslehden kädestään ja kiepsahti ympäri nähdäkseen televisioruudun kunnolla. – Se on särki. Pitää viedä tohtorille. Ja turha sitä filmitähteä on surra. Pelkkää pintaa ja itserakkautta koko diiva. Eihän se sanonutkaan muuta kuin ou ja ou. Vot ö bjuutiful dei!

Mimmu ei vastannut. Hän tuijotti mustaa ruutua ja rapisteli tyhjää perunalastupussia käsissään. Tuire oli kääntynyt takaisin selälleen ja tarttunut taas lehteen.

– Teidän äitiko näitä lukee?

– Joo, Mimmu vastasi, ei jaksanut selittää, että veikkauslehti oli äidin entisen miesystävän vanha.

– Olisi aika vänkää saada noin vain muutama sata tonnia. Tai miljoona. Mitä sinä tekisit, jos voittaisit semmoisen summan rahaa? Tuire kysyi. Hän oli ponkaissut notkeasti istumaan sängyn laidalle.

– Ostaisin uuden telkkarin, Mimmu vastasi apaattisesti.

– Höpö höpö. Miljoonalla voisi ostaa, odotas... jos yksi kone maksaisi viisi tonnia... ainakin pari sataa telkkaria! Sitä paitsi teidän masiina on aika uusi. Ehkä siinä ei olekaan mitään isoa vikaa.

– Jos se on saanut minulta vesirokkotartunnan, Mimmu ehdotti.

– Joo. Sitä ei taatusti ole rokotettu, Tuire nauroi. Hän vilkaisi ystävänsä tummatäpläisiä kasvoja.

Sitten ei puhuttu mitään. Kuvaruutu pysyi pimeänä. Mimmu näpelöi hajamielisesti leukapielen suurinta rupea ja ajatteli, ettei sitä saanut repäistä irti. Iltapäivä oli uneliaan pitkästyttävä. Ulkona lipputanko ja vastakkaisen talon antenni sojottivat kohti harmaata taivasta, sisällä harmaudesta pitivät huolta ainakin pölykoirat, jotka eivät suostuneet pysymään sohvan alla. Banaanikärpänen lensi nykivästi ikkunaruudun edessä. Mimmu jäi seuraamaan sen liikettä.

Kurja televisio oli pettänyt hänet.

Tuarella ei näyttänyt olevan kiire minnekään. Hän jatkoi Mimmun sängyllä lojumista, vaikka lehti oli luettu. Vasemman

jalan urheilusukassa oli reikä; siitä näkyi isovarvas, josta kynsilakka oli kulunut puoliksi pois. Tuire meikkasi silloin tällöin varpaankyntensä ja silmänsä, Mimmu tuskin koskaan.

– Olisi se nastaa, Tuire katkaisi hiljaisuuden. – Meinaan olla rikas ja kuuluisa. Ajattele nyt, hankittaisiin pylvässäsky ja silkkilakanat! Herättäisiin aamulla siihen, että henkilökohtainen miespalvelija kutittaa kantapäästä.

– Ei se kutittanut.

– Häh?

– Richard. Etkä sinä sitä paitsi katsonut koko ohjelmaa, Mimmu väitti.

– Se oli uusinta, tuli ekan kerran jo viime viikolla.

Tuire haukotteli hartaasti, ja Mimmu ajatteli, että juuri tuollaisella pitkällä haukotuksella korvattiin keksimättömät selitykset. Tuire oli tiirannut ohjelmaa veikkauslehden reunan ali.

Tuire Montosen suu lokahti samassa auki, kun eteisestä kuului yllättäen rapinaa. Tauko. Ja taas pitkästi rapinaa. Tai rätinää, ihan kuin kuivaa hiekkaa olisi jauhettu myllyssä.

– Mikä SE oli?

– Sshhh! Mimmu suhisi. – Ovikello. Se on kierretty löysälle, ettei ääni herätä vauvaa, kun se nukkuu.

– Ai jaa. No mikset mene avaamaan?

Nyt eteisessä kolahti. Tuire katsoi Mimmuun silmät pyöreinä. Tällä kertaa silmien ympärillä ei ollut ehostusta. Niiden reunat punoittivat hivenen, ja kasvojen yleisvaikutelma oli kalpea. Mutta ainakaan Tuiren naamassa ei ollut kellukoita eikä rupia.

– Minä täällä vaan olen, avain unohtui, huhui hengästynyt, vähän kaikuva naisääni ja sitten postiluukun läppä kolahti kiinni.

– Jaa, se on äiti, Mimmu huokaisi.
– Mörköjäkö pelkäsit? Tuire kysyi. Hän oli jo menossa avaamaan ovea. – Hei, tänne ei syty valoa. Eteisen lamppu on palanut.
– Ja se ovi on takalukossa. Tarvitset avaimen, Mimmu sanoi.
– Jo on vaikeaa.
– No kun ei ole turvalukkoa, selvitti Liisa Eskola porraskäytävässä heti, kun ovi oli saatu auki. – Eikä ole hyvä kenelle tahansa avata ovea.

Liisa työntyi pyöreänä ja puhisevana sisään, veti lastenvaunut perässään pieneen eteiseen, joka täyttyi niistä lähes kokonaan. Tuire katseli ystävänsä äitiä, jonka hän muisti jo kouluvuosilta. Joulujuhlan kohokohta oli ollut Liisa Eskolan kermanvaalea peruukki yleisön joukossa. Liisan omat hiukset olivat ohuet, keskiruskeat ja suorat, ja ainakin tyttöjen ala-asteaikoihin hän oli usein käyttänyt peruukkia. Ehkä se odotti nyt naftaliinissa Rääkyn peruskouluikä.

Rääky oli Mimmun pikkusisko.

– Kenen takia te pidätte ovea takalukossa? Tuire kysyi uteliaana ystävänsä äidiltä.

– Täällä nyt hiippailee kaikenlaista sakkia, Liisa Eskola mumisi kiskoessaan käsiä tiukan takin hihoista. Takki oli kaksi numeroa liian pieni tai Liisa kaksi numeroa liian suuri. Tuire kurkisti hänen ohitseen vaunuihin, joiden sisältä oli alkanut kuulua ähinää.

Liisa painoi nyt valokatkaisijaa, mutta kattolamppu pysyi pimeänä.

– Ei panna valoja, kun tuikku on poksahdanut, Tuire selitti pienelle, punaiselle nenänpäälle, joka pisti esiin toppahupun ja villamyssyn sisästä. – Ollaan ihan tunnelmaval... MIMMU!

Tuire jätti nenänpään sikseen. – Mimmu, hei! Nyt välähti! hän hihkaisi ja harppoi vauhdikkaasti keittiöön, napsautti ovenpielen katkaisijaa, säntäsi sitten kylpyhuoneeseen.

– Jestas. Mikä sille tuli? pääsi Liisalta.

– Jihuu! Tuire huusi kylpyhuoneen uumenista. – Ei se töllötin olekaan rikki! Telkkari! Teillä on sähkökatkos!

– Liisa katsoi pelästyneenä Tuirea. Sanat telkkari ja rikki vihlaisivat ikävästi vatsanpohjaa. Kesti hetken ennen kuin Liisa ymmärsi, että televisio nimenomaan *ei* ollut rikki.

– Luojan kiitos. Vaikka Arskalle kyllä ilmoitin, että se toosa hajosi jo viikko sitten, Liisa sanoi lopulta ja kääntyi nostamaan nyyttiä vaunuista.

– Häh?

Kylpyhuoneesta eteiseen palannut Tuire näytti niin hölmistyneeltä, että Mimmua nauratti. Sitten hän tuli ajatelleeksi, ettei ollutkaan nauranut pitkään aikaan.

– Arska on minun entinen miesystäväni, Liisa Eskola selitti.

– Vauvan isä?

– No ei, ei nyt niinkään. Onko kultamurulla jo nälkä? Mami antaa maitoa. Taitaa olla vaippakin ihan pisunen. Mennään, mennään, juu, kiireesti mennään.

Liisa silmäili huomattavan hellästi käsivarrellaan vääntelevää, kurttusilmäistä kääröä, joka alkoi olla tyytymätön elämäänsä. Sitten äiti ja vauva vetäytyivät makuuhuoneeseen. Tuire seisoi yhä eteisen ja olohuoneen välisessä oviaukossa, ihan kuin olisi odottanut jonkinlaista selitystä. Mimmu olisi varmasti selittänytkin, mutta samassa televisio särähti.

– Hei, se jatkuu nyt!

Katseet porautuivat taas kuvaruutuun. Tuirekaan ei jaksanut näyttää ylimieliseltä tai filmitähtiä halveksivalta. Hän istahti lattialle pöykoirista välittämättä. Tukeva Mimmu lojui edelleen sohvalle. Hänen velto asentonsa oli suuressa ristiriidassa silmien valppauden kanssa. Kasvoja täplittivät tummanruskeat ruvet; pitkä, ruskea tukka oli sitaistu puolihuolimattomalle poninhännälle niskaan.

Rupia lukuun ottamatta Mimmu oli suunnilleen samannäköinen kuin viisitoista vuotta aikaisemmin, jolloin Tuiresta oli tullut hänen luokkatoverinsa. Ja kun Tuire ala-asteen viimeisen luokan alussa oli muuttanut toiselle puolelle kaupunkia, Mimmu oli jäänyt edelleen samannäköisenä vanhan tutun luokan takariviin pureskelemaan hiusten latvoja.

Tuire itse oli muuttunut vähän enemmän. Hiukset olivat lyhentyneet, silmät kaventuneet ja vartalo hoikistunut. Mutta kummallakaan työllä ei ollut ollut suuria vaikeuksia tunnistaa toista, kun he yllättäen olivat kohdanneet Tapulikaupungin grillin edessä kaksi viikkoa takaperin. Mimmu oli ollut ostamassa nakkisämpylää ja Tuire kokista – ja ostosten jälkeen he olivat todenneet asuvansa samassa talossa, jopa samassa rapussa. Tuire oli jälleen kerran muuttanut.

Viimeksi kuluneet viikot Mimmu ja Tuire olivat sitten viettäneet tiiviisti yhdessä, vesirokosta huolimatta. Tuire ei muistanut, oliko sairastanut tautia lapsena vai ei, mutta ainakaan se ei vielä ollut tarttunut.

– Onkohan tuolla haita? Tuire mietti, kun hopeanväriseen uimapukuun verhoutunut filmitähti asteli aurinkolasit silmillään mereen. Hän houkutteli rannalla epäroivää lihaksikasta adonista mukaansa.

– Come on, baby!

Nainen roiski vettä uroksen päälle. Mies oli arviolta kaksikymmentä vuotta nuorempi kuin nainen: vaalea, sinisilmäinen viikinki, jonka hauikset pullottivat ruskettuneen ihon alla.

- Se on vaihtanut väriä, Tuire tokaisi.
- Mikä?
- Mies.

Adonis juoksi mereen, minkä jälkeen pariskunta sukelsi vihreän veden syvyyksiin. Sitten kuva vaihtui. Iltapukuasuinen filmitähti alkoi kertoa haastattelijalle avoimesti kauneushoidostaan ja ruokavaliostaan.

– Se syö aamupalaksi ananaspalan ja juo lasin vettä, Mimmu huokasi. Nainen itse väitti nauttivansa suklaatakin silloin tällöin. Hän ei elänyt askeesissa. Mutta koska jokapäiväinen suklaansyönti lihotti, hän ei harrastanut sellaista. Tarvittiin vain pieni annos tahdonvoimaa, siinä kaikki.

- Joopa joo, sanoi Mimmu.

Banaanikärpänen oli siirtynyt lentämään televisioruudun eteen. Sen nykivä liike erottui hyvin filmitähden vaaleansinistä pukua vasten. Kukallisen hatun kohdalle päästyään otus hukkuu kirjajaan taustaan.

- Hei, ovella rapisee taas! Tuire sihahti ja ponkaisi notkeasti risti-istunnasta kyykkyy.
- Ei kai? Mimmu säikähti. – Missä se nyt on?
- Oviko? Tuire ällistyi.
- Kaukosäädin!

Säädin löytyi tällä kertaa lattialta sohvan vierestä. Mimmu poimi sen käteensä ja painoi television äänen kokonaan pois. Sitten hän lähti hiipimään kohti eteistä.

– Arska? Tuire ehdotti ja seurasi kiinnostuneena ystävänsä etukumaraa kulkua.

Eteisessä Mimmu pidatti hengitystä yrittäessään hivuttautua lastenvaunujen ja eteiskomeroiden välistä ovisilmälle. Hänen perässään astellut Tuire pudisti päättään. Nyt Mimmu näytti kahta numeroa liian suurelta. Miksi hänen äitinsä raahasi lastenvaunut sisälle asti? Alhaalla porraskäytävässä oli pyörille ja vaunuille tarkoitettu aidattu karsina.

Ovikello ei rapissut enää.

– Kyllä te siellä olette! jyrähti miesääni kumeasti oven takana. Sitten pamahti, ilmeisesti mies löi nyrkillä oveen. Mimmu hätkähti pelästyneenä ja horjahti vasten vaunuja, joiden pyörät puolestaan rämähtivät kenkätelineeseen.

– Jee, jee, sanoi Tuire. – Tämä meteli kuului varmasti naapurirappuun asti.

– Sshhh! Mimmu sihisi itku kurkussa.

– Ensi kerralla tulen poliisin kanssa! kuului vielä porraskäytävästä, sitten etääntyvät tömähdykset kertoivat miehen poistumisesta.

– Puseron helma jäi kiinni johonkin, Mimmu valitti surkeana ja yritti irrottautua vaunuista.

– Oliko se Arska? kysyi nyt Liisa Eskola. Hän oli avannut makuuhuoneen oven ja työntänyt päänsä eteiseen. Silmät päilyivät levottomina ihan kuin Liisa olisi epäillyt pelätyn Arskan ryntäävän ulos siivouskomerosta millä hetkellä hyvänsä. Ylähuuli nyki hermostuneesti. Toisella kädellään Liisa oikoi rintaliivin olkainta; imetys oli jäänyt kesken.

Tuire purskahti nauruun. Hän ei mahtanut sille mitään. Vaikka Liisa oli selvästi ahdistunut ja Mimmu itkeskeli puseron helmaan tullutta reikää, Tuire nauroi silmät vesissä.

– Mitä sinä naurat?

– Minä... aina kuvittelin... Tuire nikotteli nauruntyrsköiden lomasta. Hän oli vajonnut istumaan lattialle ja nojasi nyt vessan oveen. – Minä aina kuvittelin, että *meidän* perhe-elämä on omituista...

Liisa Eskola näytti hämmentyneeltä.

– No kun Arska, tämä minun entinen miesystävä siis, se hankki tuon telkkarin minulle. Sitten se vaati sitä itselleen, kun lopetettiin yhdessäolo. Mutta eihän me ilman telkkaria osata olla.

– Niin, nyyhkäisi Mimmukin. – Arska käy melkein joka päivä oven takana huutamassa.

Tuiren nauruntyrsköt olivat jo laantumassa. Hän pyyhki voipuneena silmiään.

– Anteeksi vain, tämä oli ihan tahatonta. Mutta mikä se eilinen nainen sitten oli?

– Eilinen nainen? toisti Liisa Eskola ihmeissään. Mimmu yritti näyttää Tuirelle vaikenemismerkkejä, mutta liian myöhään.

– Eilen ei avattu ovea jollekin Essille. Oliko sekin ikävä ihminen?

– Mimmu! Liisa Eskola parkaisi. Hänen takaansa makuuhuoneesta kuului myös alkavaa parkua. Rääky oli pääsemässä vauhtiin.

– Et avannut Essille ovea? Se alkaa nyt räksyttää ympäri sukulaisia, että me pakoillaan sitä, kun ei pystytä maksamaan velkojamme!

Tuire katsoi Liisasta Mimmuun ja takaisin, ymmärsi paljastaneensa jotakin sopimatonta. Hän kömpi seisomaan ja nosti kätensä ennen kuin käveli olohuoneeseen.

– Apua, minä antaudun, vaikenen kuin muuri tästä lähtien.
Olen pelkkä näkymätön tarkkailija. Kärpänen katossa. Armoa ja ymmärrystä...

– Mikä sille *nyt* tuli? Liisa kysyi tyttäreltään. Mimmu kohautti olkapäitään. Hän ei jaksanut vastata niin lujaa, että se olisi kuulunut Rääkyn huudon yli.

2

Tuire pudisteli päätä vielä seuraavana aamunakin astellessaan alakertaan. Hän oli jäänyt yöksi Mimmulle, mikä ei ollut lainkaan epätavallista. Mimmun olohuoneen nurkkaan sijoitettu vanha, kapea parisänky oli tosin ahdas kahdelle; Mimmu vei siitä leijonanosan. Mutta yhdessä nukkuminen oli rattoisaa vaihtelua, varsinkin kun sai samalla tyydyttää uteliaisuuttaan.

Essi, kirkkoherranviraston mukaan Aini Esteri Riitanen, oli ollut iltaisen supinan pääaihe. Hän oli siis Mimmun isän sisko. Huoliteltu, ranskaa työväenopistossa opiskeleva, aerobikkaava täti, joka sukurakkauttaan oli pitänyt yhteyttä veljensä nuoruudenhairahdukseen ja hairahduksen ei-toivottuun hedelmään. Siis Liisaan ja Mimmuun.

Sukurakkauttaan Essi-täti kävi tuolloin tällöin kertomassa etelänmatkoista ja risteilypikkujouluista; toi toisinaan vanhoja vaatteitaan, joihin oli kyllästynyt ja jotka sekä Liisan että Mimmun päällä näyttivät lenkkimakkaran kuorilta.

Sukurakkauttaan Essi kävi myös kehumassa veljensä nykyistä vaimoa ja tyylikästä tytärtä.

Mimmu oli tosin kertonut tarinan illalla paljon lauhkeammin. Oven avaamatta jättämisen syyksikin tämä oli nolistellen tunnustanut oman tukkansa likaisuuden. Mimmu oli toivoton lammas! Ja äitinsä vielä toivottomampi. Tuollaisille esseille piti näyttää, missä lääninraja seisoo. Muuten ne hyppivät silmille.

Tuire survaisi avaimen kotiovensa lukkoon. Samaan aikaan avautui naapurin ovi ja ulos luikahti pitkä, laiha nuorimies, hiljaisen oloinen ja helposti punasteleva. Tuire oli jo lyhyen naapuruuden aikana ehtinyt kiusata raasua monta kertaa tervehtimällä ja hymyilemällä herttaisesti. Poika oli mutissut vastauksensa aina yhtä hämmentyneenä ja kengän kärjistään kiinnostuneena. Tällä kertaa Tuire antoi hänen mennä.

– Varmasti on ollut ankara lapsuus tuollakin, hän puuskahti ääneen oven sisäpuolelle päästyään.

Kynnyksen edessä lojui sekainen mainospino. Se oli kasvanut Tuiren eilisen lähdön jälkeen. Nyt hän tempaisi kasan käteensä ja heitti sen naulakon alla olevaan pahvilaatikkoon. Isä Montonen oli korvannut pahvilaatikoilla enimmänsä osan kaapeista, hyllyköistä ja muista tavaroiden säilytykseen tarkoitetuista huonekaluista. Ja olivathan ne käteviä, kun usein muutettiin: suuri osa omaisuudesta oli aina valmiiksi pakattuna.

Montosten asunto kaipasi siivousta vähintään yhtä paljon kuin Mimmun ja Liisankin. Tuire alkoi kääriä hihojaan ripeästi.

Viimeksi kuluneiden viikkojen aikana Tuiren mieleen oli elävästi palautunut kouluaikainen tunnelma, Mimmuun liittyvä. Pisti vihaksi, kun toinen ei tehnyt mitään, räpytteli vain silmiään kiusaajien edessä, puri hiuksia ja söi suklaata. Tuire oli jo

kouluaikana tuntenut vastustamatonta halua kouluttaa luokkatoveriaan, ja epäilemättä hän olisi aikeensa toteuttanutkin, ellei muutto olisi sotkenut kuvioita – kuten monet muutot ennen ja jälkeen sen kerran.

Isä ei kerta kaikkiaan löytänyt pysyvää sijaa mistään. Oli ollut epämiellyttäviä työpaikkoja ja häilyviä vuokranantajia. Ensin mainittuja välttääkseen Risto Montonen oli perustanut oman lehtiantikvariaatin; viimeksi mainittuja piti vain yrittää sietää. Kaupungin vuokra-asuntoon muuttamista vastaan hän oli pyristellyt viimeiseen asti. Mutta divarin kaaduttua ja viimeisimmän vuokrasopimuksen loputtua samanaikaisesti hän oli lopulta antanut periksi. Irvistellyt kylläkin muuttaessaan.

Ja Tuire oli varma siitä, että isä luki taas tiiviisti lehtien vuokra-asuntoilmoituksia, vaikkei tässä talossa näyttänytkään olevan torakoita, terroristeja eikä narkomaaneja, kuten Tuire oli isälleen huomauttanut moneen kertaan. Tai ainakin sellaiset olennot pysyttelivät kiitettävän hiljaisina ja omissa oloissaan.

Mieluiten isä olisi tietysti asunut omassa pikku talossa; hän ei vain vielä ollut löytänyt tarpeeksi vihreää oksaa yhteiskunnasta. Toisin sanoen häneltä puuttui noin puoli miljoonaa markkaa rahaa. Ja oikeastaan tilanne oli vielä surullisempi: kaatuneen yritystoiminnan jäljiltä Risto Montosta vaivasivat parin sadan tuhannen markan velat ja työttömyys.

Tuire riuhtoi imurin johtoa ulos siivouskomerosta. Kone oli ajat sitten kieltäytynyt nielemästä johtoa sisuksiinsa painikkeen takomisesta huolimatta. Tai ehkä juuri sen takia. Töpselin pistorasiaan tuikkaamisen ja imurin käynnistämisen jälkeen Tuire manasi. Hän oli unohtanut, että letkussa oli tukos. Siksihän siivousta oli lykätty moneen kertaan.

Ystävykset Mimmu ja Tuire kuluttavat päivänsä tuijottamalla televisiota ja sen viihdeohjelmia. Eikö olisi ihanaa elää kuten television rikkaat ja kuuluisat? Herätä aamulla siihen, kun henkilökohtainen miespalvelija kutittaa kantapäästä?

Joskus kannattaa kuitenkin varoa mitä toivoo, sillä onnettarella on monta oikkua hihassaan.

Sikarikkaat siskot on Liisa Tammion vetävä chick lit -romaani, josta ei puutu käänteitä eikä huumoria!

Liisa Tammio (s. 1966) on suomalainen kirjailija. Hänet tunnetaan erityisesti viihteellisistä romaaneistaan kuten “Kemiala ja keltottomia miehiä” sekä “Maan ilot”.